

A sorsjegy

2. RÉSZ

„Divatbemutató!” kiáltja nevetve, eltűnik a holmikkal a szobájában, sokáig nem jön elő, „mi lesz már?” kiáltok utána, „mindjárt, mindjárt”, kiált vissza izgatottan. Először a kockás szoknyában és az ingblúzban jön elő, mint ISKOLÁSLÁNY, a haja copfba fonva, a lábán a prémes papucs, hóna alatt a vedlett öreg aktatáskám, amit az előszobában talált, aztán farmerben és meleg pulóverben, sapka-sállal, mint SÍZŐ, kezében két láthatatlan síbottal előre görnyedve siklik egyhelyben a nagyszoba vedlett perzsaszőnyegén, végül hosszú szoknyában, pántos felsőben és magas sarkú cipőben billeg be, mint BÁLKIRÁLYNŐ, a haja laza kontyba csavarva és egy csipesszel megtűzve, azt is az előszobában találhatta, nyakába vetve stólaként az egyik színes sál, a szája éktelen vörösre mázolja. Megpördül, a hosszú szoknya felfúvódva lebegi körül, aztán rácsavarodik a lábára. Visszafelé kezd el pörögni, megbotlik a szőnyeg sarkában, megkapaszkodik az asztal peremében, elegyengeti a szoknyáját, és mélyen meghajol, ujja hegye a bokáját érinti, a rögtönzött konty lebomlik, a haja előrezuhan, a térdét verdesi. Ez az utolsó átalakulása érthetetlen viszolygást kelt bennem, különösen a vörös vámpír-ajkak: mintha egy kirúzsozott, csábító nőnek öltöztetett kisgyereket látnék. És egyáltalán: van valami ebben a játékosságban, egész mivoltának ebben a képlékenységében, ami megrémít: mintha a lényének nem lenne szilárd magja, csak valami szivárványfényben irizáló, füst- vagy ködszerű lélek imbolyogna a törekeny bordák mögött. Sikerülhet-e vajon valami állandót, szilárdat és megfoghatót összesűriteni ebből a füstből? Lesz-e belőle valaha komoly, céltudatos, kötelességtudó emberi lény? Gyönyörű vagy! mondom neki szárazon mindazonáltal, mint egy vámpírlány az *Alkonyat*-ból... a rúzszt honnan vetted? Azt is a Mikulás hozta? Elködösödik a szeme, valahová a semmibe néz (akkor még nem tudtam, hogy ez minek a jele, azóta

megtanultam, hajjaj, de még mennyire!), „Találtam!” – mondja. „Mikor? Hol? A párnád alatt? Tudtommal, itt a lakásban nemigen hevernek gazdátlan szépítőszerek szanaszéjjel!” „A zsebemben felejtettem... tudod, annak a farmernek a zsebében, amiben eljöttem.” „Amiben kiugrottál az ablakon?” „Abban, igen.” Hát ez nem túl valószínű, gondolom, azt a farmert még aznap este belevágtam a mosógépbe. De mondani nem mondok semmit, illetve csak annyit, „most pedig öltözz, ezúttal lábadozó ifjú hölgynek, vedd fel az új pizzamádat, és mars az ágyba! Mérted ma a lázadat?” „Nincs lázam”, mondja újra azzal az elködösülő tekintettel, aztán felragyog: „Tudod mit? Táncoljunk! Kereshetek zenét a laptopodon?” „Még mit nem – morgok –, ne akarj bolondot csinálni belőlem!” „De hát az a fura öreg professzor is táncolt a filmben!” (Előző nap megnéztük a youtube-on a *My Fair Ladyt*.) „A fura öreg professzorok szoktak táncolni néha, a fura öreg könyvesbolti eladók viszont soha!” – közlöm ellentmondást nem tűrő hangon. „De tudsz táncolni, nem?” „Tudtam valaha... de már elfelejtettem.” „Azt nem lehet elfelejteni!” „De el lehet... mindent el lehet. Na, irány az ágy!” – mordulok rá, és gyöngéden kezdem kifele tolni a szobából.

Amikor becsukódik mögötte a kisszoba ajtaja, az előszobában megérintem az új dzsekijét, azt, amit három napja hoztam neki: mintha nedves lenne. A cipő, amiben eljött a kutyás nőtől, száraz: de azt megszáráthatta a fűtőtesten. Belenyúlok a dzseki zsebébe: egy nyirkos papír zsebkendőt találok benne, és némi aprópénzt. A pótkulcs ott lóg az ajtó mellett a görbe szegen: két napja ott hagyom, amikor elmegyek otthonról, mert elszégyelltem magam. Különben is, annak, aki emeleti ablakokból ugrál ki, gyerekjáték kilépni egy földszintin. Ha kulcsa van, legalább vissza tud jönni, ha akar. De vajon akar-e? És ha akarna, de hiába, mert utána nyúl a régi élete egy bőrkabáttal álcázott, mosdatlan test formájában, ha magával rángatja, ha veréssel fenyegeti? Nem lenne mégis jobb, ha levinném a pót-kulcskarikáról legalább a kertajtó kulcsát? A szomszédok többnyire bezárják, és olyankor belülről is csak kulccsal lehet kinyitni.

„Jártál ma kinn?” – kérdezem tőle tettetett könnyedséggel, amikor beviszem neki a teát meg a vacsora-szendvicset a kisszobába. Meghökkenve, elkerekedő szemmel néz rám (de vajon nem csak színleli-e a meghökkenést?): „Kinn? Úgy érted, az utcán? Dehogysis! Miből gondolod?” „Az előbb, amikor eljöttem az előszobában az új dzsekid mellett, véletlenül hozzáértem, és mintha nedves lett volna az ujja.” „Hoztam magamnak egy pohár vizet a

konyhából, és egy kicsit kilötyögtettem, talán attól...” A zsebkendőt és az aprópénzt nem emlitem, mert akkor be kellene vallanom, hogy belenyúltam a dzsekije zsebébe. De talán a zsebkendő és a pénz is a farmere zsebében volt, csak kiszedte és átrakta a kabátzsebébe... de nem, az nem lehet, a farmert már korábban beledobtam a mosógépbe, mint ahogy hazahoztam a dzsekit... vagy rosszul emlékeznek? Hirtelen megképzik előttem egy emlék, ahogy karomon a farmerrel és a pólóval megyek kifelé a fürdőszobába, és a dzseki már ott lóg az előszobában a fogason.... akkor ez az egész lidércnyomás, a gyanakvás, hogy nem mond igazat, pusztá paranoia lenne? Vagy az agyam hamis emlékképeket gyárt, önvédelemből?

„Nézd csak, még valamit hozott neked a Mikulás!” – mondom neki másnap. „Jé, mik ezek?” „Tankönyvek – felelem – gondolom, egy kicsit ismerősek... nem azt mondtad, hogy a harmadikat még elkezdted?” „De, de igen, ha úgy vesszük...” „Nahát akkor, ezek itt a harmadikos tankönyvek, meg egy feladatgyűjtemény... mintha azt mondtad volna, hogy szeretted a matekot?” „Igen, de így egyedül nem biztos, hogy meg tudom csinálni a példákat... már elfelejtettem, hogy kell.” „Nem is kell, megkértem valakit... egy ismerősömet... hogy adjon neked órákat, majd eljársz hozzá... a Tűzoltó utcában lakik, tudod, hol a Tűzoltó utca?” „Azt hiszem...” „A történelemben meg a németben tudok neked segíteni, a többivel egyedül is elboldogulsz.” „Aha... és szerinted fog ez nekem menni?” „Már miért ne menne?” „Amíg suliba jártam, elég jó jegyeket kaptam, ha egy kicsit odafigyeltem az órán... de könyvből tanulni soha nem bírtam, valahogy mindig elkalandoznak a gondolataim...” – sandít rám megint azzal az óvatos félmosollyal, amely mintha arra biztatna, hogy ne vessünk együtt azon a furcsa, bolondos és megbízhatatlan harmadik személyen, aki ő. „Hát most majd kénytelen leszel kordában tartani a gondolataidat – felelem neki – vagy már nem akarsz kardiológus lenni?” „Kardi... micsoda? Ja, igen, persze, akarok, csak... itt ülni egyedül egész nap az üres lakásban és tanulni, ez nekem biztosan nem fog menni.” „Ha nincs kedved itt-hon tanulni – próbálok hirtelen elhatározással erőt venni a szorongásomon, a félelmen, hogy ha kiteszi a lakásból a lábát, nyomtalanul eltűnik, köddé válik, belső lényének eredendő ködszerűsége a szabad levegővel érintkezve a felszínre tör, és az első szél magával sodorja – akkor például beiratkozhatnál a könyvtárba és beülhetnél tanulni az olvasóterembe. Mit szólsz? Van egyáltalán személyid vagy akármilyen papírod, amivel igazolni tudod, hogy te vagy te?” „Volt, csak...” „Csak elvette a barátod – mondom szárazon – akkor az első dolgod mindjárt az lehetne, hogy holnap... inkább holnapután elmész az önkormányzathoz és kiváltasz egy pót-személyit, addig is, amíg elkészül

az igazi. Majd azt mondod, elvesztetted.” „Igen, de akkor nem fognak majd visszavinni az intézetbe?” Ez a gondolat megdöbbsent: eddig csak a bőrkabátos hercegtől féltettem. „Nem tudom – felelem neki – mikor is töltöd be a tizennyolcat?” „Januárban... 18-án” – teszi hozzá rövid gondolkodás után. „Az még több mint egy hónap... na jó, akkor addig kitalálunk valami mást.”

Emmával hétfő délután négyre beszéltem meg az első órát. Ötre érek haza, akkor még nem nyugtalanodom, azt csak fél hat tájban kezdem el: Emmával abban maradtunk, hogy két negyvenöt perces órát tart egyváltéban, ha fél hatkor befejezi, akkor Dorinának háromnegyedre legkésőbb itthon kellene lennie: innen legfeljebb tíz perc a Tűzoltó utca. De nem jön. Lehet, hogy beszélgetnek egy kicsit óra után, gondolom, és minden akaratérőmet megfeszítve megállom, hogy ne telefonáljak oda Emmának, ott van-e még. Micsoda örülség, gondolom, talán csak nem tűnhet el valaki nyomtalanul egy pár száz méteres útszakaszon... vagy mégis? Jövök-megyek a konyha és a nagyszoba között, odateszek egy kávé, közben gondosan igyekszem nem nézni a konyhai falórára. Majd jön, ha jön, próbálom nyugtatgatni magamat, végtére is ugyan hová mehetne? Vagy tízszer is a kezemben van a mobil, és tízszer teszem vissza az asztalra használatlanul: valahogy szégyeltem Emmát hívni, szinte látom magam előtt a gúnyos, mindentudó mosolyát. Vagy talán csak attól félek, hogy azt fogom hallani: „Ó, már egy órája hazaindult!”

Fél nyolckor nem bírom tovább: kabátot veszek, elindulok a Tűzoltó utca felé. Sötét van. tegnap a maradék hó is elolvadt, nedves, feketén csillogó járdán kenődik szét az utcai lámpák fénye. Minden világos ablak mögött ott rejtőzik a nyugalom és biztonság elveszített Édene, minden sötét kapualjból előléphet a káosz gúnyosan sziszegő és selypegő, nehéz bőrkabátos küldötte. A sarki kisboltban mintha Dorinát látnám, a hosszú haj és a dzseki stimmel, háttal áll, válogat a szénsavmentes üdítók között. Aztán megfordul: idegen arc, egy jóval idősebb nőé. A Tűzoltó utcában felnézek Emma ablakára: sötét. Mintha mondta is volna, hogy hétre moziba megy. És most? Elindulok visszafelé, közben azon rágódom, most mi legyen. Forduljak a rendőrséghez? Milyen jogn? És ha jobban meggondolom, még a vezetéknevét sem tudom.

Üres és néma lakásra számítok, de amikor kinyitom a bejárati ajtót, már onnan hallom, hogy a nagyszobában ordít a tévé. Dorina a szokott karosszékeében ül, valamit írkal egy füzetbe, amikor meglát, szélesen rám mosolyog. Szemrehányás, szégyen, ütni kész harag és végtelen megkönnyebbülés: min-

den egyszerre csap föl és ülepszik is le azonnal bennem: sok hűhó semmiért, morgom magamban, hangosan meg csak annyit: „Nahát, ilyen sokáig matekozottatok? Hogy ment?” Újabb széles, szikrázó mosoly: „Irtó jól! Mindent tudtam, amit csak kérdezett!”

„Hogy ment?” – kérdezem másnap Emmától (a boltból hívtam fel, nem akartam, hogy Dorina esetleg meghallja a választ). Egy kicsit hümmög, „egész jól” – mondja végül, hallom a hangján, hogy azt latolgatja, mennyit mondjon el abból, amit gondol. „Ő nagyon elégedett volt magával” – mondom. „Iiigen... esze, az van, hamar rájön a dolgokra...” „De...?” „De amikor valami nem ugrik be neki azonnal, akkor nincs türelme vesződni vele... hamar föladja.” „Na jó, hát nem is akar matematikus lenni... azért le tud majd vizsgázni!” „Iiiigen... remélhetőleg.” „Te, figyelj, lenne még egy kérésem: nem hozhatnátok egy kicsit előbbre az órát? – kérdezem – lehetne mondjuk fél négy és öt között... Ötkor én itt bezárok, és óra után és együtt mehetnénk haza... ilyenkor öt körül már sötét van.” Hosszú csönd a telefonban, aztán Emma gúnyos és valahogy mégis részvételtjes hangja: „Felnőtt ember. Nem zárhatod kalitkába.” Elfut a méreg: „kalitkába, ugyan! Miket beszélsz! Ki akarja kalitkába zárni? Vagy nem említettem neked, hogy volt az a barátja... tudod, az a drogos. Veszedelmes ember. És szerintem már kifigyelte, hogy hol lakom, lehet, hogy figyelni a házat!” Kis csönd, aztán: „Hát jó! – mondja Emma szárazon – akkor legközelebb jöjjön fél négyre!”

Otthon a konyhában hatalmas felfordulás és égett olajszag fogad: a konyhapulton tojáshej, tejpaták és kifolyt liszt szeszélyes tócsái, Dorina szája szélén kakaó és lekvár, az ujjá végét nyalogatja, büntudatosan rám mosolyog: „Palacsintát akartam sütni, csak nem egészen jól sikerült, egy kicsit szétszakadtak. Azért így is finom, csak nem lehetett megtölteni... kanállal ettem hozzá a kakaót meg a lekvárt. Kérsz? Még van egy kicsi.” „Mi történt, nem hozta a futár srác az ebédet?” (Előfizettem neki a B. menüre a Marcsi konyhája kínálatából.) „De igen, csak nem tudtam beengedni... véletlenül elvitted a pótkulcsot. És olyan, de olyan éhes voltam és annyira unatkoztam!”

Pénteken a Tűzoltó utcában a kapu előtt várom, de nem jön. „Már hazament!” – közli Emma szárazon, amikor felszóllok neki a kaputelefonon. Amikor hazaérek, először azt hiszem, hogy nincs itthon, de aztán látom, hogy a dzsekije ott lóg a fogason: itthon van, csak bezárkózott a szobájába. „Hagyj békén!” – kiáltja vadul, amikor bekopogok hozzá, hogy megkérdezzem: csak

nincs valami baj? Talán rosszul van? „Hagyj békén te is, mindenki hagyjon békén!” „Nyisd ki, légy szíves, hoztam neked valamit, aminek örülni fogsz!” „Nem érdekel... – kis csönd, aztán: – Mit hoztál?” „Nyisd ki, majd meglátod!”

„Ez az enyém?” – bámul elkerekedett szemmel az okostelefonra. A haja csapzott, a szeme alja duzzadt, a pólója gyűrött, és gyűrött a vetetlen ág is, a paplan megcsavarodott, sarkai messzire vándoroltak a paplanhuzatától, a kispárna a földön. „Igen, a tiéd...” – a születésnapodra, mondom. „De hát az... az még soká lesz!” „Mindegy, majd akkor nem kapsz semmit, legfeljebb egy zacskó cukorkát... tudod, hogy kell használni?” „Igen, persze... egyszer már volt nekem egy ilyen, csak aztán Patrik...” „Elvette, mi?” „Igen, neki jobban kellett, hogy tudják hívni az ügyfelei, tudod, akik valami fotós munkát akartak rábízni... de azért néha megengedte, hogy én is használjam.” „Milyen kedves tőle! – mondom gúnyosan, de Dorina nem érzi meg a hangomban a gúnyt, buzgón helyesel. „De ez itt egészen az enyém, ugye?” „Igen, egészen a tied... várj, megcsörgetlek, hogy elmenthesd a számomat, és mostantól, ha nagyon egyedül érzed magad, felhívhatsz a boltban.” „Jaj, közi, köszike!” (Ó, az a mobil! Minden bajok forrása... de hát ki gondolta volna, hogy még nem felejtette el a régi telefonszámát, amikor pedig öt dologból kettőt-hármat minden alkalommal elfelejtett hozni, amikor néha megkértem, hogy délelőtt vásároljon be a kisboltban?)

„No és tulajdonképpen mi bajod volt?” – kérdem tőle, amikor már vagy húsz perce nyomkodja elragadtatott sikkantások kíséretében a különféle gombokat. Az arca elsötétül, megrándul a szája. „Az a nő...” „Milyen nő?” „Az az Emma, a barátnőd... utál engem!” „Na ne mondd!” „De igen, igen! Olyan gúnyos és lekezelő, ha valamit nem tudok azonnal... és olyan dolgokat mond...!” „Milyeneket?” „Mindegy, nem akarom elismételni... nem is akartam megmondani neked, mert te is biztosan az ő pártját fogod!” „Csak ha igaza van. Különben is, miért utálna?”

„Mert szerelmes beléd, azért! – kiáltja villogó szemmel – és irigy rám, mert én fiatal vagyok!” Az arca eltorzul a fájdalmas önsajnálattól, látom rajta, hogy mindjárt sírni fog. „Ő meg már öreg, és nem kell senkinek, és azt képzeled...” „Ugyan, dehogy, nem képzelsz semmit – próbálok nyugtatgatni, szerintem te valamit félreértettél... Talán rossz napja volt, de majd legközelebb...” „Nem lesz legközelebb! – kiáltja, és megint olyan vadul villog a szeme. Én oda többet be nem teszem a lábam!”

„Lusta – mondja Emma rosszkedvűen, amikor másnap munka után felugrom hozzá –, lusta és figyelmetlen. És nem csinálta meg a feladatokat, amiket

otthonra adtam neki. Ráadásul hazudozik. Azt állította, azért nem volt ideje készülni, mert takarítania kellett nálad meg főznie rád... még bolondnak is néz, mindennek a tetejébe! Mondtam neki, hogy ha nem hajlandó rendesen dolgozni, akkor ne raboljuk egymás idejét... mire felpattant és elrohant.”

„Igen, igen” – felelem, miközben elgondolkodva szürcsölgetem a házi málnaszörpöt, amit Emma elém tett. Milyen nyugalom van itt, milyen rendes és meghitt ez a lakás, milyen kényelmes ez a karosszék... a gondosan ápoltság parketta és a bútorok, a makulátlan terítő, és hogy nyoma sincs pornak az olvasólámpák ernyőjén és a képkereteken... mindez rendíthetetlen kötelességtudásra és önfegyelemre vall, holott a magányos emberek hajlamosak elhagyni magukat, én már csak tudom. „Eléggé maga alatt van szegény... rosszul bírja a bezártságot meg az egyedüllétet” – próbálom Dorinát mentegezni. „Azt hiszem, főként a fiatalok társasága hiányzik neki... mondd, nincs véletlenül egy tanítványod, aki hajlandó lenne átvenni vele az anyagot? Valaki, akinek jól jönne egy kis pénz... mert persze rendesen megfizetném.” „Talán akad – mondja Emma némi gondolkodás után kedvetlenül – lenne egy kislány... szóljak neki, hogy menjen be hozzád a könyvesboltba?” „Köszönöm, angyal vagy!” – lelkesedem, és ahogy mindketten felállunk, megpróbálom átölelni, de Emma kifeszített tenyérrel eltolt magától, és keményen, kissé csúfondárosan néz a szemembe. Megbántottam volna? Vagy... rágondolni is rossz... igaza lenne Dorinának?

Másnap, kevéssel zárás előtt, beállít a könyvesboltba a leendő házi-tanító – mókás kis jószág, lehet vagy százötven centi, pufók képe, csücsöri szája és vastag szemüvege van, és hullámos, vállig érő, aranyosbarna haja... leginkább egy fontoskodó mókusra emlékeztet. Jónapot kívánokkal köszön, és közli, hogy ő a Kiss Kata, a Böcskei tanárnő küldte, hogy megbeszéljük a részleteket. Meghívom egy krémesre a cukrászdába, útközben megtudom, hogy igen, több megyei tanulmányi versenyt is nyert matekból és kémiából, de azért a humán tárgyakból is jó. „Szóval maga az okos Kata” – mondom neki már a krémes fölött, mire elneveti magát... – nem, hanem Kiss Kata, de azért tudom ám, ki volt az okos Kata, a nagymamámnál van egy csomó régi Nők Lapja a padláson... és tessék nyugodtan tegezni!

Okos Katának nagyobb sikere van, mint reméltem. Azt hittem, Dorina szóba se fog állni vele (csúnya képet vágott, amikor megtudta, hogy „az az undok nő” ajánlotta), de nem: azt hiszem, ez a vele nagyjából egykorú, de tőle olyannyira különböző lény fölkeltette a kíváncsiságát. („Ne tessék

aggódni, már tízévesen én vigyáztam a kistestvéreimre, tudom, hogy kell fegyelmet tartani!” – közölte az ifjú mókus, amikor figyelmeztettem rá, hogy leendő tanítványának... hát szóval nem erőssége az önfegyelem.) Amikor Kata elmegy, Dorina csupa elragadtatás: igen, ő is ilyen lesz, ilyen szorgalmas, ilyen önálló, ilyen okos... és ő is tanárnő lesz természetesen, mint Kata, de az is lehet, hogy kutató. Biológus. Kata szerint is jó feje van a matekhoz, az nagyon fontos! De ami az irodalmat illeti, ő mintha többet olvasott volna Katánál, csak persze rendszertelenül...

Idilli napok következnek: megállapodunk benne, hogy Dorina reggelente bekísér engem a könyvesboltba, mármint ha fölébred idejében, ha nem, akkor később utánam jön, és ott tanul a hátsó helyiségben, vagy a hordozható lépcsőn kuporogva. Délben kiugrunk és eszünk valamit az önkiszolgálóban, aztán kora délután benéz érte Kata, hazamennek hozzánk és ott tanulnak. Amikor két-három órával később én is hazaérek, pattogó kérdéseket és tétova, elnyújtott válaszokat hallok a kisszoba ajtaja mögül, máskor meg nagy nevetéseket, felpattan az ajtó, Dorina a csuklójánál fogva vonszolja kifelé a szégyenkezve nevetgélő Katát, aki szemüveg nélkül, vérvörös szájával és fekete szemfestékkal keretezett, riadtan pislogó szemével most nem mókusra, inkább rajzfilm-mosómedvére emlékeztet. Időnként hármásban társasozunk, és Kata erélyesen visszatolja a helyére Dorina bábuját, ha Dorina megpróbálja odébb csúsztatni a fenyegető leütés elől.

A boltban, amikor nincs vevő (többnyire nincsen), néha elábrándozom, mint valami kamasz: a jövőt színezgetem magamban. Ha Dorina leteszi a tanév végén a vizsgát, és miért ne tenné, akkor a következő tanévben akár be is járhat az iskolába: látom magam előtt a gimnázium egyenruhájában, látom sötét szoknyában és matrózblúzban érettségire sietni, látom, amint elegáns, fekete kosztümben átveszi a diplomáját... a következő képsorok homályosak, sem az esküvő, sem az ifjú férj alakja nem akar kirajzolódni, a következő képen Dorina már egy gyerekkocsi fölé hajol mosolyogva: boldog fiatal anya.

Közeledik a karácsony: hosszú idő után először úgy döntöttem, hogy veszek fenyőfát. Dorinával együtt választottuk ki az utcai árusnál: Dorina kiszemelte a legnagyobbat, a plafonig érőt, és nem és nem volt hajlandó engedni belőle, hiába győzködtem, hogy ketten se bírjuk hazavinni, és különben sem vagyunk már kisgyerekek, én legalábbis biztosan nem. Végül mégis ketten cipeltük haza szitkozódva és nevetgélve, időnként helyet cseréltünk, és minden tíz lépés után megálltunk, mert Dorina azt állította, a kesztyűn

át is szúrják a tűlevelek. A fát átmenetileg a teraszon állítottam föl, némi farigcsálás után sikerült beleillesztenem a rozsdás tartóba, kicsit, igaz, ferdén és billenékenyen állt, mert a tartóból hiányzott az egyik csavar, amivel a kör alakú vasszerkezetet a törzs köré szoríthattam volna. Holnap veszek egy újat, döntöttem el, de végül nemcsak tartót vettem, hanem arany, ezüst és piros üveggömböket is a régi karácsonyokról maradt két üvegmadár és a szalmából font kis betlehem mellé. Dorina elragadtatottan forgatta a kezében a gömböket, és boldogan grimaszolva nézegette magát az arany gömbtükörben: egy óriásnő orra sötét, fenyegető orrlikakkal, hátracsúszott apró áll és szempár, vagy közeledő hullámként dagadó keblek fölött végtelen messzeségben vékony nyakon ülő parányi fej, mint egy mákgubó. Tőle szokatlan buzgalommal és kitartással bogozgatta kifelé az elektromos gyertyák összegabalyodott füzérét, és addig könyörgött, amíg beleegyeztem, hogy már most, egy hosszabbító segítségével felerősítsük a gyertyákat a teraszon álló fára. Aztán csak ültünk a teraszra nyíló, elsötétített helyiségben, és néztük a fekete esti kert háttére előtt derengő kék, zöld és piros tündérfényeket: a vilánygyertyáknak nem volt annyi fényerejük sem, hogy legalább a közvetlen környéküket megvilágítsák, így mintha a levegőben lebegtek volna. Vagyis hát nemsokára már csak én néztem, mert rövidesen halk szuszogást hallottam, és ahogy odapillantottam, láttam, ahogy a lány feje lassan, mint egy hipnotizált kígyó, imbolygó félkörívet ír le, támasztékot keresve, és ahogy kicsit közelebb húzódok, hirtelen a vállamra csuklik. Érzem a nyakamon ütemes, forró lélegzetét: így ülünk vagy egy óra hosszat.

Másnap, igen, mindjárt másnap, amikor a legkevésbé számítottam rá, beütött a krach, becsapott a villám, minden összeomlott – nem, nem minden persze, csak az én hamis biztonságérzetem. Már egy ideje nem nálunk, hanem Katáéknál folytak az órák, Dorina azt állította, Kata édesanyját délutáni műszakba osztották be, és Kata nem hagyhatja magukra a kistestvéreit. De mindig megjött rendes időben, és ha mégsem, akkor hazatelefonált, hogy szeretnének elmenni óra után moziba, de ne aggódjak, este kilencre legkésőbb otthon lesz. És csakugyan meg is jött időben.

Az összeomlás akkor kezdődött, amikor délben kiugrottam a boltból, hogy megvegyem a karácsonyi ajándékát. Éppen a bőrdíszműves kirakata előtt ácsorogtam, nézegettem a táskákat, mert Dorina mintha említette volna, mennyire utálja ócska nejlonszatyrokban cipelni a cuccait. Eredetileg egy laptopot akartam venni neki, de a személyi kölcsön, amit azért vettem

fel, hogy ki tudjam fizetni Katának az órákat, már fogytán volt, legfeljebb valami jobb fajta táskára futotta a maradékból. Tétován megindultam befelé, amikor az ajtóban beleütköztem Katába, amint nagy sebbel-lobbal jött kifelé. Amikor meglátott, összerezett, de ennek akkor még nem tulajdonítottam jelentőséget. „De jó, hogy találkozunk! – kiáltottam rá, mert mintha el akart volna osonni mellettem – nem segítenél táskát választani Dorinának?” Nem, ne haragudjak, nagyon kell sietnie, hadarta, de valahogy furcsán, és kerülte a pillantásomat. „Jó, hát akkor szaladj! Persze, Dorina említette, hogy most neked kell vigyáznod a kistestvéreidre” – mondtam, mire megtorpant és rám bámult. „Nekem?” „Igen, hogy azért tartjátok nálatok az órákat” – mondtam, de már éreztem, hogy valami baj van. „Tényleg, ma hánykor végeztek?” – kérdeztem, mert szerettem volna tudni, otthon lesz-e már Dorina, mire hazaérek, hogy lesz-e időm elrejteni valahová az ajándékát, mielőtt ő is hazaér. Katának kinyílt a szája, mintha mondani akarna valamit, aztán újra becsukódott. „Ma nincs óránk” – dűnnyögte végül, továbbra is kerülve a pillantásomat – és ne tessék haragudni, de most már tényleg muszáj mennem...” Azzal elrohant. Én meg másnapra halasztottam a táskavásárlást: délután majd megkérem Emmát, segítsen választani, ő napjában látja, mit hordanak a tanítványai.

„Valami baj van ezek között?” – kérdeztem Emmától a telefonban. Dorina temperamentumát ismerve könnyen elképzelhető, hogy megbántotta valamivel Katát... vagy hogy azt képzelem, az bántotta meg őt. Kis csend, aztán: „Baj, az van – közli Emma szárazon. Nincs kedved zárás után feljönni?”

Már különben is hívott volna, mondja lassan, amikor megérkezem hozzá, Kata őt kérte meg, hogy szóljon nekem, mert ő nem akar árulkodni vagy bajt okozni. Azt állítja, Dorina azt mondta neki, te lemondad az órákat, mert nincs már rá pénzed. Kata ezt már akkor is furcsállotta, azt mondja, te korábban nem említetted neki, hogy lenne ilyen probléma, és amikor ma azt kérdezted tőle, hánykor végeznek, akkor arra gondolt, kénytelen volt arra gondolni... A keserűség: mintha a lábamba zuhanna a szívem. „Rendben – mondom nyersen, szóval ez az ő verziója... Majd otthon megkérdem Dorinát, hogy szerinte mi történt.” „Az ő verziója?” – Emma elkerekedett szemmel, döbbszent részvétellel néz rám (Istenem, mennyire gyűlölöm!) – Te még elhiszel bármit is annak a... annak a kis...” „Semmi okát nem látom, miért hinnék neki kevésbé, mint a te kis buzgómócsing tanítványodnak... Vagy éppen neked!” – vetem oda durván. Emmának könnyes lesz a szeme, összeszorítja a száját, és félrehúzódik az ajtóból, hogy kiengedjen. „Csak még egy pillanatra!” – szól utánam. „Igen?” – fordulok vissza gyilkos udvariassággal,

és ha a pillantásom ölni tudna... De nem törődik vele. „Lenne itt még valami – mondja – nem akartam elmondani, de azt hiszem, jobb, ha tudod...” „Igen?” „Dorinának az a bizonyos barátja, az a drogos... nem egy olyan magas, szőke, elég szép arcú fiatalember? Csak mert láttam őket szerda este... a Pláza mozi-ból jöttek kifele kézen fogva, és úgy láttam, igen vidámak voltak...”

Mire hazaérek, Dorina már otthon van. „Mi az, ma nem mentél Katához?” – kérdem színlelt könnyedséggel. „De, de igen, de ma már csak ismételtünk... egy kicsit korábban befejeztük.” „Képzeld, ma összefutottam Katával – mondom csevegő hangon, és közben látom, hogy Dorinának kitágul a szeme a rémülettől – és képzeld csak, ő azt mondja, hogy te már egy ideje egyáltalán nem jársz hozzá! Hogy te azt állítottad, nekem már nincs rá pénzem, hogy tovább fizessem az órákat!” Elködösülő, semmibe révedő tekintet: „Nem tudom, talán rosszul értett valamit... Lehet, hogy azt mondtam neki, szégyellem, hogy ennyit költesz rám... hogy milyen jó ember vagy...” „Szóval akkor most voltál ma nála vagy nem voltál?” – kérdem fogcsikorgatva. Kezdem elveszíteni a türelmemet. Semmi, még a hazugság sem hoz ki annyira a sodromból, mint az, ha valaki önkényesen felfüggeszti a logika szabályait, a-t és nem a-t állít egyidejűleg, és nem hajlandó elismerni, hogy ezt nem teheti meg. Ez rosszabb, mint valamilyen köznapi, emberi gyöngeségből, kapzsiságból, mohóságból vagy bosszúvágyból fakadó tenyeres-talpas gonosztett, ez a létezés támpilléreit rendíti meg, a világba és a tulajdon elménkbe vetett bizalmat. „Szóval voltál ma nála vagy nem voltál?” – faggatom kérlelhetetlenül.

Megint az a ködös, semmibe vesző tekintet. „Ma? Ma nem voltam.” „De nem azt mondtad az előbb...?” „Nem, én azt mondtam, hogy amikor utoljára voltam, akkor már csak ismételtünk...” „Na és mikor volt ez az utoljára?” – kérdem fogcsikorgató nyájassággal. „Mikor is? Szerdán.” „Úgy, szóval szerdán... Akkor most fölhívom Katát, és megkérdem tőle...” „Ne hívd föl!” – kiáltja vadul, és megpróbálja kicsavarni a kezemből a telefont. „És ugyan miért ne?” – kérdem, a telefont föltartom a magasba, ahol már nem éri el. „Mert hazudni fog!” – kiáltja szikrázó szemmel. „Igen? És ugyan miért? Talán ő is féltékeny rád?” „Igen... vagyis nem, hanem utál... utál és lenéz, mert én nem vagyok olyan, mint ő... mert nekem nincsen rendes családom!” „Ezt meg honnan veszed? Mondott valamit?” „Nem, hanem ahogy végigmért... még csak vissza se köszönt...” „Kicsoda? Kata?” „Nem, hanem az anyja, amikor náluk voltam.” „És ezért nem mentél hozzájuk többet? – kérdem némileg

megenyhülve.” „Igen, ezért... csak neked nem akartam elmondani, mert tudtam, hogy haragudni fogsz!” „Na és hol voltál olyankor, amikor nekem azt mondtad, hogy hozzájuk méész?” Megint az a ködös, elrévedő arc: „Hát csak sétáltam... erre-arra.” „Moziban nem voltál véletlenül?” „Moziban? Nem, nem hiszem... de igen, talán egyszer!” „Egyedül?” „Persze, egyedül.” „Na és honnan volt rá pénzed? Úgy tudom, egy mozijegy manapság nem olcsó mulatság!” „Pénzem? Ja igen... maradt egy kicsi a múltkor a bevásárlásból... és vettem belőle kaparós sorsjegyet!” „És nyertél.” „Igen, nyertem. Tudod, én mindig nyerni szoktam...”

Nem tudom, miért éppen ettől a nyomorult sorsjegy-históriától szakadt el nálam a cérna. „Te, ne hazudozz nekem össze-vissza! Nem is árulnak már kaparós sorsjegyet!” – ordítok rá, és ütésre emelem a kezem. De nem, esküszöm, hogy nem ütöttem meg, az utolsó pillanatban sikerült visszafognom magam, a tenyerem éle éppen csak horzsolta az arcát. „Ne cirkuszolj! – förmedek rá ingerülten, mert a tenyerét az arcára szorítja, és nyöszörög. – Hozzád sem értem! És történetesen tudom, hogy szerdán azzal az emberrel, azzal a Patrikkal találkozta.” „Nem igaz!” – kiáltja. Már nem az arcát dédelgeti, nem is nyöszörög, a szeme szikrázik, mint valami fúriának. „Ki mondta? Biztosan az a nő! Hazudott neked... de ha te inkább neki hiszel, és nem nekem...” – zokogja, és az ajtó felé rohan, de még idejében elkapom a karját. Megpróbálja kitépni a szorításomból, persze hiába. „Ülj le!” – szólok rá lehiggadva, hirtelen minden indulat elpárolog belőlem, nem marad bennem más, csak reménytelen, hideg szomorúság. „Ülj le, és most az egyszer hallgass végig! Megígérted, igaz, hogy nem találkozol többet azzal az emberrel... vagy már elfelejtetted, hogy hogyan bánt veled? Hogy megvert, hogy eladott...” „Ő már nem olyan! – vág közbe föllobbanva, ő nem...” Észbe kap, és rémülten néz rám, vajon a fejére olvasom-e: az előbb még tagadta, hogy találkozta. Talán attól fél, hogy megütöm. „Ezt ő mondta neked? – kérdelem fáradt gúnnyal. – Mert akkor biztosan úgy van. Mi sem könnyebb, mint megváltozni egyik percről a másikra...” „Igenis, megváltozott! Mert nagyon hiányoztam neki! – mondja átszellemült arccal. – Megígérte, hogy nem nyúl többet ahhoz a... tudod, mihez.” „Ja, ha megígérte, az más! Te is megígérted, hogy nem találkozol vele többet...” „Igen, de megváltozott! Lesz megint munkája, mert nagyon jó fotós! És össze fogunk házasodni, amint nagykorú leszek! És kölcsönt veszünk fel, és lesz lakásunk! És gyerekeink!” „Hát hogyne! Minden nagyszerű lesz egy hétig, kettőig... amíg újra drogoz-

ni nem kezd!” „Most miért mondod ezt? Olyan lehetetlen, hogy tényleg... hogy megváltozik, meg minden?” „Nem, nem lehetetlen – mondom lassan. – Kétségkívül van némi esélye... mondjuk egy ezrelék?” „De hát akkor...” „Viszont erre az egy ezreléknyi esélyre nem építheted fel a jövődre vonatkozó terveidet, vágok közbe, nem tehetsz úgy, mintha legalábbis kilencvenkilenc százalék volna! Vagy akár csak ötven! Azzal kell számolni, ami a legvalószínűbb! Márpedig a legvalószínűbb az, hogy minden marad a régiben, a drogozás, meg hogy olyanokra kényszerít..., ami elől már egyszer elmenekültél. Figyelj egy kicsit, hiszen értelmes lány vagy, nem olyan nehéz ezt megérteni. Ez olyan, mintha komoly adósságokba vernéd magad, vásárolnál valamit hitelre, valami drága dolgot, mert bízol benne, hogy a következő héten megütöd a főnyereményt! mert hát arra is van valami kis esély, de mennyi?” Macacsul a térdére szegezi a szemét: „én mindig nyerni szoktam” – mormolja megátalkodottan. „Igen, és mennyit? Háromszáz forintot? Ötszázat?” „Néha többet is...” „Nyilván olyankor az őrangyalod intézkedik” – mondom gúnyosan. Fölkapja a fejét: „miért, az talán nem lehet?” – sziszegi gyűlölködve. „Minden lehet... csak biztosan számítani rá, azt nem lehet.” „Nem úgy, mint te, aki más lehetőséget nem is vagy hajlandó számításba venni.” „Maradj nyugton!” – szólok rá fásultan, mert föl pattan a székből, gondolom, hogy elrohanjon. „Nem bántani akarlak... csak hallgass végig, és gondolkodj el azon, amit mondok! Elhiszem, hogy nem nagyon szórakoztató itthon ülni és tanulni... egyedül, vagy egy öregember társaságában!” – mondom fájdalmas öngúnnyal, egy másodpercig reménykedem, hogy majd tiltakozik, de nem mond semmit, dacosan mered maga elé. „Elhiszem, hogy vannak ennél szórakoztatóbb dolgok... halálos szerelem, nagy kibékülés, titkos találkák, vagy mit tudom én... de gondold át, ez egyszer józanul, hogy mi lesz így belőled! Egy kis időre, igen, talán megtartja az ígéreteit, mert fél, hogy újra faképnél hagyod... de pár nap vagy egy-két hét, és kezdődik minden előlről: elfogy a pénze, és megint elad az első jelentkezőnek... és megver, ha nem állsz kötélnek! Vagy rákapsz te is a drogra, hogy el tudd viselni ezt az életet! Harmincévesen úgy fogsz kinézni, mintha hatvan lennél... mint azok a szerencsétlen vénasszonyok az aluljáróban!” – kiáltok rá, és közben utálom magamat: Istenem, úgy beszélek mint egy zsarnok családfő valami régi szindarabban. „Te most kaptál egy lehetőséget! – folytatom kenetteljesen, még mindig a hajdani családfő modorában. – Csak élned kell vele! Tudom, nehéz gyerekkorod volt... szörnyű dolgokon mentél keresztül, de emberi lény vagy... van szabad akaratod és józan eszed! Tudom, hogy most unalmas meg kellemetlen dolgokat mondok, hogy nehéz erőt vened magadon, nehéz lemondani a

kedvenc ábrándjaidról, amikből úgysem lesz semmi, és ezt a szíved mélyén te is tudod... és a saját kezébe venni a sorsodat! Csak rajtad múlik! Én persze segítek mindenben, amiben csak tudok. Talán már észrevetted, hogy nekem ez sokat jelent... sokat jelentesz. Nálam ellakhatsz, ameddig csak akarsz... vállalom a taníttatásod költségeit. Ne, ezt most ne!” – háritom el, mert a nyakamba ugrik, jobban mondva ültében átkulcsolja a nyakamat, és valamit susmorog, hogy milyen jó ember vagyok. – „Most menj a szobádba és gondold át! Én nem vagyok az apád, nem erőltethetek rád semmit... de gondold végig, amit mondtam, és ha döntöttél, szólj!”

Vacsorázni nem jön elő, és én sem zörgetek be hozzá: utóvégre én magam mondtam neki, hogy csak akkor jelentkezzék, ha már döntött. Én sem bírok egy-két falatnál többet lenyelni. Lefekszem, olvasni próbálok, de nem megy. Leoltom a kislámpát, a kertre néző ablak mögött ott világítanak a zöld, kék, piros fények. Valami nyugtalanság – szorongás? büntudat? vagy csak egy újabb hidegfront? – nem hagy elaludni. Lehet, hogy túlságosan kíméletlen voltam vele? Lehet, hogy olyasmit kívánok tőle, amire nem képes? Az unalom, az egyedüllét, a rendezett élet monotoníája... lehet, hogy ez nem való mindenkinek? Egykori kalandorok, hősök, szentek, híres szerelmesek... lehet, hogy ők is ilyen fából voltak faragva? És lehet, hogy nem is az ő kedvéért akarom, hogy megváltozzék, hanem magamért, hogy elmondhassam: tettem valamit? De ha nem sikerül megváltoznia, mi lesz így belőle?

Félálomban hallom, hogy nyílik az ajtó: halk, mezítlábas léptek közelednek az ágyam felé, egy pillanatra átfut rajtam a rémület: mi az, talán meg akar ölni álomban? Lehet, hogy kés van nála? Aztán csak azt érzem, ahogy a forró, vékony test befurakszik a paplan alá és szorosán hozzátapad az enyémmhez, a két vékony kar görcsösen átfogja a nyakamat, a könnyektől nedves arc az enyémmhez simul, a sírós hang azt dadogja, hogy ne haragudjak rá, ő próbál olyan lenni, amilyennek én szeretném, de ha egyszer nem tud... Nem, nem érzek testi vágyat, csak végtelen gyöngédséget, a felcsúszott hálóingét gyöngéden visszahúzogatom a combjára: „nem tudsz vagy nem akarsz?” – dünynyögöm, érzem, ahogy megmerevedik a karomban, „semmi baj – mondom – ha nem, hát nem, olyannak szeretlek, amilyen vagy... de most már aludj szépen!” Elfészkel mellettem, az oldalára fordul, és a következő pillanatban már alszik is, hallom a szuszogását. Hanyatt fekszem, a lábam hozzáér az övéhez, végtelen megkönnyebbülést érzek, és soha nem ismert békét: félálomban még átfut az agyamon, holnap megkérdezem egy ügyvéd ismerősömet, mit kell tennem, hogyan hagyhatnék Dorinára valami életjáradékot, hogy akkor is biztonságban legyen, ha én már meghaltam.

Reggel, amikor elindulok a könyvesboltba, még alszik. Visszaterítem rá a paplant, amit lerúgott magáról, amíg reggeliztem, óvatosan megcsókolom a feje búbját, nem ébred föl rá. Délelőtt Emma hív föl a boltban: „na, mi újság?” – kérdezi. „Minden rendben!” – rikkantom vidáman, mindent megbeszeltünk. „Igen? – kérdezi hűvösen – akkor jó!” És leteszi a kagylót. Eh, bánom is én Emmát – gondolom – most, hogy Dorinával minden rendben van köztünk, már nem is gyűlölöm annyira, inkább csak mosolygok rajta. Délután majd elmesélem Dorinának, milyen csalódott volt, amiért nem sikerült éket vernie közénk. Munka után megveszem neki a táskát, amit az eladó kislány ajánl, valódi bőr, nem marad jóformán egy fillérem sem... muszáj lesz megint eladnom egy képet, hogy fussa legalább a karácsonyi vacsorára. „Hahó, megjöttem!” – rikkantom, amikor belépek a lakásba, semmi válasz. Elment volna itthonról? A dzsekije nincs ott a fogason. Talán vásárolni ment: a táskát gyorsan elrejttem a beépített szekrény aljába, ott nem fogja megtalálni karácsonyig. A hűtőben ott van felbontatlanul a fóliás sonka és a vaj, a kávéfőzőben ott penészedik a tegnapi zacc, úgy veszem észre, a tejből sem hiányzik: nem is reggelizett volna?

És egyáltalán: hol lehet? Benézek a szobájába: az ágy persze vetetlen, a szekrény félig nyitva, a polcra eltűnt a fehérnemű, az összes zokni és a három pólóból kettő, az akasztós részből hiányzik a hosszú szoknya – nagyjából annyi holmi, amennyi elfér egy nejlonszatyorban. Vagyis alighanem több napra ment el – vagy végleg? Végigjárom az összes helyiséget, valami jel után kutatva, de nem találok semmit. Hacsak azt nem tekintem jelnek, hogy az ajtó mellett a görbe szögön ott lóg a pótkulcs, és a könyvespolcra hiányzik az Andersen.

Föl-alá járkálok a lakásban, a telefonommal a kezemben, hogy azonnal észrevegyem, ha sms-em érkezik, de nem jön semmi. Nyolc körül nem bírom tovább: elindulok találomra a városban. Jeges szél fúj, de most legalább van rajta dzseki és meleg pulóver... Elmegyek egészen addig a bizonyos vendéglőig a vasút mellett, ahhoz nincs türelmem, hogy le is üljek és rendeljek valamit, csak körülnézek: nincs ott persze. De hazamenni sincs kedvem: benézek a váróterembe, álmos, magukba süppedt emberek várják a vonatot. Ha lenne nálam elég pénz, most én is elutazhatnék, találomra leszállhatnék valahol, kivehetnék egy szobát egy panzióban, itt hagyhatnám magam mögött a szorongást, a hiába való várakozást, a minden telefoncsöngésre, minden járókelő lépteinek zajára megújuló csalódást. Továbbmegyek, végig a hosszú

Berzsenyi utcán, el egészen a parkig: a vasúti aluljáróban, ahol állok, teljes a sötétség, a kis tér túloldalán a házak kögírlandjai és tornyocskái száz év előtti, füstbement vágyakról és reményekről árulkodnak. Fejem fölött mennydörögve elhúz a tíz óra húszas gyors. Megfordulok és hazaindulok.

Egész hazaúton azt bizonygatom magamnak, hogy még nem jöhetett vissza: majd ha már nagyon fázik, ha kifogy a váltás ruhából, és nem lesz hol ki-mossa a szennyest, majd akkor... A kutyás nő azóta biztosan talált magának másik segítséget, az intézetbe meg nyilván nem akar visszamenni. Ezekkel a gondolatokkal vigasztalom magam a következő két, hiábavaló várakozással és esztelen reménykedéssel töltött estén. A harmadik nap késő délutánján csöngetnek. Annyiszor hallottam már képzeletben ezt a hangot, hogy nem tudom elhinni, most csakugyan hallom. A kaputelefon persze megint rossz, kapkodva belebújok a kabátomba, siettemben alig találok bele az ujjába, és kirohanok a kertkapuhoz.

Valami ócska kötött sapkát visel, mélyen a homlokába húzva, azért nem ismerem meg az első pillanatban, pedig most is ugyanaz a vedlett bőrkabát van rajta, ugyanaz a mocskos, derékig érő sál. Mit keres itt? Dorina nincs itthon, mondom gorombán, és ujjongó káröröm fog el: ezek szerint mégsem ment vissza hozzá, ha ez itt keresi! De az örömöm rövid életű. „A ruháért jöttem” – sziszegi a fojtott géphang. „Tessék?” Egy pillanatig egyáltalán nem értem, mit akar. Honnét tud a ruhákról, ha Dorina nem ment vissza hozzá, és egyáltalán, mit akar velük? „Az a cucc az övé... ő kapta, nincs jogod visszatartani!” – folytatódik a sátáni selypegés. „Na, eredj a pokolba!” – förmedek rá. Csak azért nem fordulok sarkon és hagyom faképnél, mert még mindig azt remélem, megtudom tőle, hol van a lány. „Persze, azt képzeled, visszamegy hozzád! – folytatja, és a hangja tele van megvetéssel. – Azt hiszed, nem mondta el nekem, hogy miket csináltál vele? Hogy bezártad, megverted, hogy fogdostad, hogy arra kényszerítetted, öltözzön be mindenféleképpen...” „Na, ide figyeljen!” – mondom neki halkán, nagyon tagoltan. – Ha nem tűnik el innen két percen belül, hívom a rendőrséget! Annak a kis kurvának meg megmondhatja, hogy a holmiját kidobtam a kukába... és hogy ide többet be nem teszi a lábát!” Végre sarkon fordulok, besietek a házba és kulcsra zárom az ajtót. A teraszra nyíló üvegajtón látom, hogy még ott ódöng egy darabig, aztán végleg eltűnik.

A fejemben mintha végtelenített magnószalagon menne tovább az a fojtott sziszegés: mi volt ez? Újabb hazugságok sora, vagy valami mélyebb igazság, a rossz lelkiismeretem hangja? És ha igen, vajon miért rossz a lelkiismeretem? A ruhákat bedobom a városban egy ruhagyűjtő konténerbe, a

táskát elküldöm Emmával Katának. Nem, nem akarok nála karácsonyozni, háritom el Emma kínálkozását, kaptam a boltban egy kis év végi jutalmat, elutazom belőle pár napra.

Furcsa, álmaimból ismerős kisváros panziójában töltöm a karácsony estét. A társalgóban van valami műsor, de én inkább csavarogni indulok, a szűk utcákban kékesen világít a hó. Az ablakokban kék-piros-sárga villanygyertyák égnek. A főutca elhagyatott újságos bódéjának üveglapja mögött a lapok címdoldalán piros bikinis, Mikulás-sapkás szexbomba, celebek szőke kisgyerekként a karácsonyfa alatt, és a felirat: „Borítékos sorsjegy kapható!”

Viszont pót-személyit mégiscsak csináltathatott magának, mert az igazi pár nappal szilveszter után érzik meg az én címemre: ezt adhatta meg bejelentett lakhelyként. A 18. születésnapja nem januárban lesz, hanem még áprilisban volt: igaz, a 18-a stimmel. A keresztnéve viszont nem Dorina, mint hittem, hanem Anna. Csak így egyszerűen: Anna. Egy ilyen hivatalos papír talán csak nem hazudik...

A novella első részét előző számunkban közöltük.

© Fortepan, Győző József

1940, Budapest, Németvölgyi temető (ma Gesztenyész kert)